

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Komarzewska

Protokolant: Beata Wojno

przy udziale prokuratora Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 listopada 2015 roku

sprawy **T. M.** syna J. i B. z domy J., urodzonego dnia (...) w Ł.,

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 28 października 2003 r. w sprawie **II K 571/03** za czyn popełniony w dniu 22 czerwca 2003 r. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 22 czerwca 2003 roku do dnia 8 września 2003 roku przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

2. Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 30 września 2004 roku w sprawie **III K 82/02** zmienionym przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 1 grudnia 2005 roku w sprawie II AKa 150/05 za czyn popełniony w nocy z 19 na 20 lipca 1999 roku z art. 189 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 29 lipca 1999 roku do dnia 26 stycznia 2000 roku ;

3. Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 1 sierpnia 2005 roku w sprawie **II K 252/05** za czyn popełniony w dniu 7 stycznia 2004 roku z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 33 § 1-3 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

I. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) w zw. z art. 19 ust. 1 tej ustawy łączy skazanemu **T. M.** kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Łomży w sprawie **II K 571/03** oraz Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie **III K 82/02** i wymierza mu karę łączną **1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 22 czerwca 2003 roku do dnia 8 września 2003 roku i od dnia 29 lipca 1999 roku do dnia 26 stycznia 2000 roku oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu;

III. W pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawia do odrębnego wykonania;

IV. Na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kary orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Łomży **II K 252/05;**

V. Zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III K 126/15

UZASADNIENIE

T. M. został skazany następującymi wyrokami:

4. Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 28 października 2003 r. w sprawie **II K 571/03** za czyn popełniony w dniu 22 czerwca 2003 r. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 22 czerwca 2003 roku do dnia 8 września 2003 roku przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

5. Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 30 września 2004 roku w sprawie **III K 82/02** zmienionym przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 1 grudnia 2005 roku w sprawie II AKa 150/05 za czyn popełniony w nocy z 19 na 20 lipca 1999 roku z art. 189 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 29 lipca 1999 roku do dnia 26 stycznia 2000 roku ;

6. Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 1 sierpnia 2005 roku w sprawie **II K 252/05** za czyn popełniony w dniu 7 stycznia 2004 roku z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 33 § 1-3 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

Obrońca skazanego złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego wskazując do połączenia kary pozbawienia wolności wymierzone w sprawach: Sądu Okręgowego w Białymstoku III K 82/02 oraz Sądu Rejonowego w Łomży II K 252/05. W uzasadnieniu wskazał na ustabilizowany tryb życia skazanego, który przebywa wraz z rodziną w Islandii, ma tam stałą pracę i wraz z rodziną zaadaptował się do islandzkiego społeczeństwa. obrońca podkreślił, że skazany przestrzega norm prawnych a ostatnie przestępstwo popełnił on w dniu 7 stycznia 2004 roku. Wskazał też na pozytywną ocenę postawy życiowej skazanego przedstawionej przez Sąd Najwyższy Islandii w związku z postępowaniem w sprawie jego ekstradycji.

Sąd zważył co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego T. M. o wydanie wyroku łącznego zasługuje na uwzględnienie co do zasady, choć w ocenie Sądu łączeniu podlegały inne – niż wskazane przez obrońcę - kary.

Na wstępie należy wskazać, iż w czasie wydawania wyroku łącznego w przedmiotowej sprawie obowiązywały znowelizowane przepisy dotyczące kar łącznych (w tym przede wszystkim art. 85 k.k.). Nie będą one miały zastosowania w sprawie T. M. bowiem w myśl art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z 2015 roku nr 396) znowelizowanych przepisów rozdziału IX kodeksu karnego (zawierającego przepisy o karze łącznej) nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie wskazanej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie ustawy (1 lipca 2015 roku).

Wszystkie wyroki skazujące T. M. uprawomocniły się przed dniem 1 lipca 2015 roku, zatem należy w przedmiotowej sprawie zastosować przepisy w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydaje się w sytuacji, gdy zachodzą warunki do wymierzenia kary łącznej na zasadach przewidzianych w przepisie art. 85 k.k. Ten przepis zaś stanowi, że przesłanką wymierzenia kary łącznej jest to, by przestępstwa ustalone różnymi wyrokami, popełnione zostały przez sprawcę zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za

nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide uchwała składu 7 sędziów SN z 25 lutego 2005 r., I KZP 36/2004, OSNKW 2005, nr 2, poz. 13; zasada prawna).

Pierwszym chronologicznie wyrokiem skazującym T. M. był wyrok Sądu Rejonowego w Łomży z **dnia 28 października 2003 roku** zapadły w sprawie o sygnaturze akt **II K 571/03**. Kara orzeczona w tej sprawie podlega łączeniu z karą wymierzoną przez Sąd Okręgowy w Białymstoku w sprawie **III K 82/02** bowiem została ona orzeczona za przestępstwo popełnione w nocy **z 19 na 20 lipca 1999 roku** – a zatem przed wydaniem wyroku w sprawie II K 571/03. Natomiast kolejne przestępstwo skazany popełnił w dniu 7 stycznia 2004 roku – czyli już po wydaniu wskazanego wyroku. Stąd też kara wymierzona za to przestępstwo (w sprawie SR w Łomży **II K 252/05**) nie podlegała łączeniu do wyroku łącznego i postępowanie w tym zakresie należało umorzyć (punkt IV wyroku).

Przy wymierzaniu kary łącznej pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze, iż wymiar kary łącznej powinien, zgodnie z dyspozycją przepisu art. 86 § 1 k.k., zawierać się w granicach od najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych do ich sumy czyli od 1 roku i 6 miesięcy do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę Sąd miał wzgląd na ugruntowaną w orzecznictwie zasadę, w myśl której zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo – podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione.

Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem” (wyrok SA w Łodzi z 9 maja 2001 r., II AKa 63/2001, Prok. i Pr. 2002/7 – 8, poz. 20).

W przedmiotowej sprawie ani związek czasowy ani przedmiotowy pomiędzy przestępstwami nie był dość bliski. Przestępstwa dzielił niemal trzyletni okres i były one skierowane przeciw różnym dobrom chronionym prawem. W sprawie II K 571/03 skazany występował przeciw mieniu, zaś w sprawie III K 82/02 naruszał wolność innego człowieka.

Mając na uwadze wskazane okoliczności sąd zastosował zasadę asperacji.

Nie zastosowano zasady pełnej absorpcji także z uwagi na życiowo racjonalną argumentację Sądu Najwyższego wyrażającą się w stanowisku, że za orzeczeniem kary łącznej surowszej niż kara wynikająca z dyrektywy pełnej absorpcji przemawia fakt popełnienia przez skazanego więcej niż dwóch przestępstw, co w orzecznictwie uznawane jest za istotny czynnik prognostyczny, przemawiający za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (vide wyrok SA w Łodzi z 20 września 2001 r., II AKa 154/2001, Prok. i Pr. 2002/4 poz. 26).

Istotne znaczenie przy wymiarze kar łącznych ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Kara łączna w wyroku łącznym dodatkowo powinna stanowić swego rodzaju korektę – poprzez przyzmat oceny dotychczasowego przebiegu okresu wykonywania poszczególnych kar jednostkowych - kar zawartych w podlegających łączeniu wyrokach (tak M. Szewczyk, glosa do uchwały SN z dnia 20.01.2005 roku, I KZP 30/04).

W ocenie Sądu zachowanie skazanego w ostatnim czasie należy uznać za właściwe. Zauważyć należy, iż od ostatniego przestępstwa minęło ponad 10 lat. Skazany wyjechał za granicę do Islandii. Mieszka tam ze swoją żoną i dziećmi. Ma stałą pracę, odbył kurs nauki języka, zdobył islandzkie prawo jazdy. Według Sądu Najwyższego Islandii skazany i jego rodzina właściwie adaptują się do społeczeństwa. Okoliczności powyższe wskazują na zadowalającą resocjalizację skazanego. Prowadzi on od wielu lat ustabilizowany tryb życia i przestrzega porządku prawnego.

Mając na uwadze wszystkie przedstawione wyżej okoliczności a także omówiony związek czasowo – przedmiotowy między przestępstwami Sąd wymierzył karę łączną w wymiarze 1 roku 10 miesięcy pozbawienia wolności. Kara zbliżona do dolnej granicy zagrożenia w ocenie Sądu jest adekwatna i spełni cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy dotychczas odbytych kar z połączonych wyroków.

Sąd na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od kosztów sądowych.